

(Поводом писма објављеног под насловом „Наметање фашизма“ Драгана Ћорђевића, у *Политици*, 8.4.2010)

Покушавајући да на аутора текста „Наметање геноцида“ налепи етикету „фашисте“ само зато што се противио доношењу једностране резолуције о Сребреници у Народној скупштини, адвокат Ћорђевић („Наметање фашизма“) уствари скреће ток дискусије са правно-чињеничног на чисто политичко-идеолошки терен – не устежући се, притом, ни од језика који би се једино могао окарактерисати као клеветнички. Јер ту није оклеветан само Ћорђе Вукадиновић, већ сви којима је стало до истине о Сребреници, и који су у доношењу политички-мотивисаних „резолуција“ видели (још један) покушај да се истина само још дубље закопа.

Иако би се адвокат Ћорђевић, радије бавио вербалним, политичким „осудама“ него правом. Дакле, уместо апстрактног позивања да „осудимо нељуде“, Ћорђевић би могао да уради нешто што би стварно допринело утврђивању кривично-правне одговорности за злочин у Сребреници. Наиме, једини правоснажно осуђени извршилац злочина, босански Хрват Дражен Ердемовић, који је ратовао за све три стране у босанском грађанском рату (да ли ико озбиљан, ко је, уз то, читао сва противречна Ердемовићева сведочења, може стварно да тврди да је овај „пас рата“, који је, у замену за увредљиву казну од 5 година затвора, и пресељење у неименовану западно-европску државу – за наводно учешће у стрељању 70-100 људи – пристао да сведочи против српских оптуженика, чинио злочине „у име нашег народа“?), именовано је 7 саучесника: Франц Кос, Александар Цветковић, Марко Бошкић, Зоран Гороња, Станко Савановић, Властимир Голијан, Брано Гојковић. Зашто Ћорђевић једноставно не поднесе кривичну пријаву против ових припадника тајанственог, мултинационалног 10. Диверзантског одреда Већу за ратне злочине у Србији? Зашто се није огласио док је њен наводни командант, Милорад Пелемиш, 10 година живео на познатој адреси у Београду, све док није „нестао“ почетком ове године?

Дакле, уместо да се, као и тесна скупштинска већина која је изгласала резолуцију, бави даљом политизацијом и још дубљим закопавањем истине, Ћорђевић би могао да уради нешто врло конкретно. Све док се оваква радња не буде обавила, имаћемо причу о „геноциду“ са неутврђеним бројем жртава (укупно 1923 целих ископаних тела из гробница које је обрадио Хашки трибунал, од којих укупно 442 недвосмислено указују на смрт стрељањем), са „жртвама“ које „васкрсавају“ (као оних 500 „живих“ које је прошлог месеца обелоданио Мирсад Токача из Истраживачко-документационог центра у Сарајеву) и именованим саучесницима у „геноциду“ за које није заинтересован ни Хашки трибунал, ни тужилаштво Србије. А у тој слици садашњег стања лежи и најбољи разлог зашто резолуцију о Сребреници није требало доносити док се не утврде све чињенице.

Наметане заборава

Пише: Александар Павић
субота, 10 април 2010 15:10
